

ХРИСТИЯНСКИ ЗАЩИТА

Редактира комитетъ.

Отговорен редакторъ:
свещеникъ Стефанъ п. Юрдановъ.

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращат до редакцията на в. „Хр. Защита“ ул. „Съборна“ № 31 — Варна.

Всички суми за вестника да се изпращат до свещ. Илия Георгиевъ — същия адресъ.

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪГодишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ.

Край на франкмасонството и въ Франция.

Само съ единъ замахъ Маршалъ Петенъ закри всички масонски ложи, както и всички други тайни организации. Въ нова Франция нѣма мѣсто за организации отъ подобенъ характеръ.

Това е най-големия ударъ нанесенъ на масонството, защото Франция бѣше метрополията на всемирното масонство. Тукъ бѣха крепителитѣ, вдъхновителитѣ и ръководителитѣ на масонството въобще. Българскитѣ масони въ болшинството си сж тѣхни ученици. Въ Франция тѣ казайничеха отъ 1875 год., когато се гласува конституцията и която до голѣма степенъ бѣше тѣхно дѣло. Въ стара Франция масонството бѣ най-старата но и най-стегнатата организация; едничката организация, въ която иерархичната дисциплина бѣ най-строга, себлюдавана, но и най-опасната. Тя е сжщата, която презъ 1914 год. води антиклерикалското движение, и която открито атакуваше армията.

Антирелигиозна и антинационална организация, която до висша степенъ, споредъ днешнитѣ водачи, е внесла разложение, нравствена поквара и духа на пораженството.

Пропастьта, въ която Франция падна и днешното ѝ безизходно положение, се дължало на масонството. Ето защо се заведе дѣло противъ водачитѣ на тоя великъ народъ, които въ най-опаснитѣ дни бѣха всички масони. Сждътъ отъ Риомъ — ще има да се справя съ не много лека задача.

Всички магистри — отъ 23-та степенъ отъ златния тригълникъ, които заемаха най-отговор-

нитѣ мѣста въ държавната машинария, и които се налагаха особено въ политическитѣ борби и въ парламента, ще отговарятъ предъ цѣлия френски народъ за дѣлата си и за систематически насаждения отъ години пораженски духъ.

Това сж ложитѣ: „Великия ориентъ на Франция“, „Великата ложа на Франция“ и масонско сдружение „Правата на човѣка“.

Първи С.С.С.Р. ги закри и разтури, после Мусолини, Хитлеръ, Ромъния, Испания, Гърция и др.

Ложитѣ имъ сж закрити, а имотитѣ конфискувани и продадени въ полза на обществената подкрепа. Ние сме за пълната свобода на личността, обаче, дѣлата, мислитѣ и организациитѣ ѝ да бждатъ подъ общественъ контролъ и да не противоречатъ на висшитѣ държавни интереси и общественъ моралъ. За въ бждеще въ Франция, подъ угроза на най-страшни наказания и санкции, нито единъ чиновникъ, учителъ, общественикъ, нито единъ гражданинъ не може да членува въ масонскитѣ ложи и въ каквато и да е друга тайна организация. Сжщото се отнася и за чужденцитѣ, които по служба или доброволно пребиваватъ въ Франция.

Нова Франция иска нови служители, казва Петенъ, съ новъ духъ, и тя ще ги има.

Българската православна църква много пжти е предупреждавала управлението да се пазятъ отъ тая напасть. Времената доказаха, че и въ тоя случай църквата е права и любяща майка.

Свещ. Стефанъ п. Юрдановъ.

Кръстовденъ.

Винаги почитаме кръста Христовъ и му се покланяме.

На кръстовденъ извършваме особено поклонение на св. Кръстъ, като лѣземъ черковната пѣсень „На Твоя кръстъ се покланяме, Владико (Христе), и възпѣваме и славимъ Твоего свето възкресение“.

Искрено сж благодаревели предъ св. кръстъ, смирено му се покланяли и радостно сж го цѣлвали св. Отци и учители на Църквата, които, подобно на св. апостола Павла (1. Кор. 2, 2) не искали да знаятъ „нѣщо друго освенъ Исуса Христа, и то Исуса Христа разпнатъ“. Който не искали подобно на сжщия Павла (Галат. 6, 14) да се хвалятъ съ нищо друго освенъ съ Кръста

на Господа нашего Исуса Христа.

Защото, споредъ св. евангелистъ Матей (24 30), преди да настѣпѣ страшниятъ Христовъ сждъ, ще се яви на небето знамението на Сина Човѣчески, за да избличи тържествено за последенъ пжтъ враговетѣ на кръста Христовъ.

Защото, „знамението на Сина Човѣчески“ това е кръстътъ Христовъ, на който Той биде разпнатъ и умрѣ за насението на свѣта. Кръстътъ тогава стана ЗНАМЕ на Христа, подъ което се събраха и се събиратъ Неговитѣ последователи — истинскитѣ християни, като духовни войници. Както войницитѣ на земнитѣ, човѣшки, царства си иматъ

знаме, което почитатъ, цѣлватъ, пазятъ като себе си и повече — жертвуватъ се за него, за да не бжде погасено отъ неприятеля — така св. Кръстъ, осветенъ съ смъртъта на Господа Исуса, стана Негово ЗНАМЕ, следъ което ние вървимъ, което ние почитаме, на което се покланяме и за което трѣбва да бждемъ готови и живота си да положимъ. Който не почита знамето на Христа — св. Кръстъ — той не почита и самия Христа.

Който ви казва, че проповѣдва Евангелието на Христа, а не признава самото Христа и Неговото знаме — св. Кръстъ — той хитро ви измамва, за да ви завлѣче хитро къмъ отричане на Христа и Евангелието. Дяволътъ може да застане насрѣща ви и да ви говори съ ангелски езикъ, да ви предсказва бждещите, да знае всичкитѣ ви тайни — не го слушайте и не отивайте подире му, ако не се прекрѣсти и не цѣлуе св. Кръстъ. Защото Кръстътъ е символъ на най-големата любовъ въ

свѣта — на Божията любовъ къмъ хората. А който не люби, и не признава любовта, не е отъ Бога. Дяволътъ и последователитѣ му говорятъ за любовъ и най-много за любовъ, но тѣ лицемѣрятъ, за да заблуждаватъ хората и ги отклонятъ отъ Христа. Защото тѣ сж АНТИ-ХРИСТИ. Ако бѣха съ христа, щѣха да носятъ неговото знаме — кръста, щѣха да го пазятъ, да го почитатъ, да му се покланятъ, само съ него да се хвалятъ. Бѣгайте и пазете се отъ антихриститѣ, макаръ тѣ да ви се представляватъ и за евангелисти и за братя и да ви предлагатъ евини библии и книги и дори безъ пари да ви ги подаряватъ.

Искашъ ли да познаешъ съ християнинъ ли имашъ работа, накарай го да се прекрѣсти и да цѣлуе кръста.

Прочее, ние не се срамуваме отъ Кръста, почитаме го и му се покланяме, като възпѣваме светото възкресение Христово и го славимъ.

Н. Минчевъ.

Великото значение на кръстния знакъ.

Словото за кръста, за ония, които погиватъ, е безумство, а за насъ, които се спасяваме, е Божия сила.
(1. Кор. 1, 18).

За силата и великото значение на св. Кръстъ Христовъ е писано много въ нашата църковна литература. Обаче, за символичното значение на кръстния знакъ (кръстенето) много малко се знае отъ нашитѣ християни. За това накратко ще обясня тукъ значението на кръстния знакъ, безъ който въ нашата православна църква не се извършва нито едно св. таинство, нито едно свещенодействие и молитва.

Произходътъ на кръстния знакъ води началото си отъ самитѣ Апостоли. Св. Василий Велики казва, че той достигналъ до негово време чрезъ устно предание. Както св. Христовъ Кръстъ е предизобразенъ въ символитѣ на Ветхия заветъ, сжщо така и кръстниятъ знакъ — „Господи, въ Твое име издигамъ ржцетѣ си“ (Псал. 62, 5); „Издигането на моитѣ ржце е моята вечерна жертва“ (Псал. 140, 2). По отношение на насъ християнитѣ наша жертва е Исусъ Христосъ, разпнатъ на кръста. По такъвъ начинъ ние при молитва като издигаме ржца, за да се прекрѣстимъ, видимъ, открито, външно изповѣдаваме вѣрата си въ разпнатия за насъ Христа: а съ прѣститѣ на десницата си като съ букви начертаваме върху себе си вѣрата си въ троичната Божия, изразявайки най-великата истина на християнството. Защото първитѣ три прѣсти, събрани въ едно, означаватъ Св. Троица; двата последни, прегнати до дланята, означаватъ вѣрата ни въ дветѣ естества на Спасителя Богочовѣка. Съ полагане ржката на челото, произнасяйки името на Бога Отца, изповѣдаваме, че като синове Божии по благодатъ, ние сме длъжни да носимъ на челата си името на Бога Отца. Съ полагане на корема изра-

зваме, че сме грѣпасани презъ кръста съ името Христово, чрезъ силата на което изгонваме отъ себе си мисленитѣ бѣсове. А съ полагане на гърдитѣ изповѣдаваме, че ние, бидейки чеда Божии, сме запечатани съ св. Духъ въ сърдцата. Следователно, чрезъ осѣняване върху себе си кръстния знакъ, ние православнитѣ християни изразяваме, че носимъ на себе си знамението на Сина Човѣчески, което е Божиятъ печатъ. Ето затова, ние православнитѣ християни високо ценимъ Христовия кръстъ, орждието на нашето спасение и примирение ни съ Бога Отца. Всѣки пжтъ, когато и да се обрнемъ къмъ Бога Отца да просимъ милостъ, прощение и благодатъ, най-напредъ ние почваме съ кръстния знакъ. Въ тоя моментъ силно вѣрваме, че между Бога Отца и насъ недостойнитѣ застава кръстътъ Христовъ, на който чрезъ кръвта Си Христосъ придоби намъ вѣчно изкупление. Богъ Отецъ винаги е готовъ милостиво да приема нашитѣ молитви заради кръстнитѣ заслуги на Своя единороденъ Синъ — вѣчниятъ нашъ Ходатай. Поради туй, нека съ дързновение да възнасяме нашитѣ молитви къмъ престола на благодатъта и заедно съ св. апостола Павла казваме: „а мене да ми не дава Господъ да се хваля, освенъ съ кръста на Господа нашего Исуса Христа, който за насъ е Божия сила“. Еретичитѣ и сектантитѣ, които отричатъ кръста за спасение, се явяватъ негови врагове, отричайки знамението на Сина Човѣчески, — кръста, който е Божий печатъ. Тѣ навѣрно ще приематъ гибелния антихристовъ печатъ — пентаграмата, който е белегъ на звѣра (Откров. 15, 17—18).

Прот. П. Икономовъ

Грѣховетѣ на тѣлпата.

Никѣже човѣкъ не може да покаже колко зло е кадѣренъ да стори, когато се намира срѣдъ тѣлпата.

Срѣдъ нея изгубва той себе си като разумно божие създание. Щомъ се влиза всрѣдъ нея, става клеветникъ, егоистъ, свирепъ, подлецъ и готовъ да поеме върху си всичкитѣ и недостатѣци, слабости и цѣлото ѣ безумие. Знаейки се закрилянъ отъ други, колкото добъръ и разуменъ гражданинъ да е билъ до тогава, сега става неуязвимъ. Днешнитѣ му мисли не се срещатъ съ вчерашнитѣ, нито пъкъ дѣлата му носятъ отпечатъка на вчерашнитѣ. Той е вече неузнаваемъ.

Когато бѣше самъ, знаеше кой е, какво може, какво желае, какво мисли и самъ се ръководѣше. Мисли много, мѣри думитѣ си и мжно решава. Веднажъ влѣзълъ, обаче, всрѣдъ тѣлпата, не може да се владѣе; чувството да се ръководи самъ изчезва. Той вече не мисли, не разсждава. Чувството на отговорност изчезва. Защо? Защото срѣдъ тѣлпата винаги индивидътъ е завладянъ отъ чувството, че никой не го вижда, не го следи и кусуръ не му вързва. Затова и върши злото, което, когато е на саме, никогa не би го извършилъ.

Отговорноститѣ хвърля върху други, които, по реда си, вършатъ сжщото, така щото, въ края на краищата, вината я носятъ всички и никой. Всрѣдъ тая срѣда вирѣятъ демагозитѣ и неотговорнитѣ фактори. „Народътъ го желае“... обаче, отговорността кой поема? Никой. Тѣлпата не може, защото тя винаги е била вѣроломна, а демагозитѣ, които я подстрекаватъ, изчезватъ като димъ. Тѣлпата не може да твори, да се вдъхновява отъ висши духовни ценности. Тя е опасна за себе си, па и за нейнитѣ водачи, палачи и „герои“.

Самотата и уединението е било и е творческа и благодатна за индивида и народитѣ. Силнитѣ личности сж се налагали на тѣлпитѣ но никогa отъ тѣхъ не сж черпели вдъхновение.

Истината се е чувствувала и схващала въ нейната цѣлостъ, сжщностъ и пълнота отъ ония, които сж обичали не шума на неотговорната тѣлпа, а самотата и доблестно сж поемали отговорността за дѣлата и мислитѣ си.

Защо романтицитѣ сж търсили, обичали самотата, уединението? Защото сж желали да бждатъ ясни, добре разбрани и полезни за цѣлъ свѣтъ. Свободата, по която тѣ сж въздигали, е била добра сестра съ откровеността и искреното желание

дълбоко да проникнатъ въ сжщността на нѣщата, събитията и преживѣлицитѣ.

Тѣ реагираха и реагиратъ противъ класицизма, който е сковавалъ мозѣцитѣ имъ, за да вървятъ по строго опредѣленъ пътъ като по даденъ теркъ, за да бжде причисленъ къмъ една или друга група, които, макаръ и досадни, се налагаха.

Ето защо, когато се започна борбата противъ старитѣ форми, романтицитѣ се почувствуваха свободни и сж развързани ржце. Никой не е презиралъ тѣлпата тѣй, както сж я презирали тѣ.

Обикнали свободата и уединението, защото чрезъ тѣхъ тѣ сж се добивали до мистичното познание на нѣщата и още по-силно сж намразвали тѣлпата. Странното въ случая е, че мнозина на тѣхъ приписватъ развитието на демокрацията като политическо вѣрую. Това, обаче, не може да се докаже. Възпѣвали сж по-двизитѣ на хайдутитѣ и бригазитѣ, т. е., тѣмко ония, които сж се изтрѣгвали отъ подлата, злѣчна и слѣпа тѣлпа. Само тжгата имъ по свободата ги свързва съ демокрацията. Колкото уединението и самотността сж творчески и благодатни, толкова тѣлпата е безплодна и убийствена. Тя задушавя, убива всѣки духовенъ подемъ и всичко свежда до дѣлничното, сивото, инертното, несретното. Който влиза въ тѣлпата и не намира своевременно сили въ себе си да се отклони отъ нея, направо се хвърля въ обятията на смъртта, безъ да остави каквато и да е свѣтла диря отъ живота си.

„Обичамъ човѣка, но мразя човѣчеството“ бѣ казалъ нѣкога Ив. Карамазовъ предъ кроткия Альоша. Това значи, обичамъ човѣка до тогава, до като е добъръ, чистъ, честенъ, трудолюбивъ, т. е., до като не се е слѣлъ съ тѣлпата, докато похварата не го е разяла. Мразя човѣчеството, защото, събрани хората на едно, ставатъ злѣчни и неузнаваеми. Това е то смисълътъ на думитѣ на Ив. Карамазовъ.

Възможно ли е човѣкътъ да си остане пакъ човѣкъ всрѣдъ тѣлпата? Ето голѣмиятъ въпросъ на Достоевски. Стариатъ Зосима ѣ Альошка сж проповѣдници на новия законъ, който, обаче, нѣма връзки съ настоящето.

Искаме да посочимъ каква е тѣлпата, а не каква трѣбва да бжде. Не е ли знаменателенъ фактътъ, че всички, които сж се борили за промѣната на нѣщата въ свѣта, за все по-добри и по-благодатни дни, сж бивали разпнати отъ сжщата тая тѣлпа? Во главе на разпнатитѣ не

стои ли Иисусъ Христосъ, всемирниятъ учител, най-голѣмиятъ фанатикъ на любовта и най-голѣмиятъ добротворецъ на свѣта? Разпнаха го Неговитѣ братя, за чието добро и благоденствие Той пое пжтя къмъ Голгота.

Безброй сж престжпленията на тѣлпата, свидетелствува и историята на всички революции. Тѣ, обаче, никогa не сж оставали ненаказани. Робство върху робство и нескончаеми войни; а отъ време и по единъ лудъ владетел, който да събори всичко останало добро и благородно въ човѣка и то, въ повечето случаи, подъ очитѣ на ликуващата лукава тѣлпа. Защото тя, или реве, искайки смъртта ти, или, ако е съ тебъ, въ

последния моментъ те напуща, защото е немисляща и неискрена.

Днесъ, когато отъ единия край на свѣта до другия ставатъ толкова изненадващи нѣща и изстжпления, отъ и по угодата на тѣлпата, нека си вземемъ добра бележка и поука и отъ нашето близко и далечно минало, за да не повтаряме грѣшитѣ си. Богъ бди надъ свѣта и като неговъ създателъ и промислителъ не е оставилъ нито едно престжпление ненаказано.

Грѣховетѣ на тѣлпата винаги сж били плащани горчиво. Дали и нашиятъ вѣкъ нѣма за изплащане подобни грѣхове отъ миналото? За нещастие, да.

ВАРНЕНСКА И ПРЕСКАВСКА МИТРОПОЛИЯ

ОКРѢННО № 4981

Варна, 17 септември 1940 год.

До тѣхни Благоговѣйства, Енорийскитѣ свещеници въ Варненска и Преславска Епархия.

Ваше Благоговѣйство,

На 27 септември—Кръстовденъ—ще се отпразднува деня на Отца Паисия. На тоя хубавъ празникъ тази година повече отъ всѣки другъ пътъ ще трѣбва да припомнимъ на всички българи, особено на младото поколение, всичко онова, което е преживѣлъ българския народъ презъ десетилѣтията, изминали отъ появата на свещената книга на великия атонски монахъ — неговата „История Славянобългарская“.

Презъ седмицата, въ която ще се отпразднува денътъ на отца Паисия, ще бжде постепенно заема на нашитѣ воиски освободената златна Добруджа. Презъ тѣзи незабравими дни единъ райски кжтъ отъ българската земя, следъ многогодишно заробване, ще бжде присѣдиненъ наново и нераздѣлно къмъ Всебългарската Бащиния. Заради това тази година въ прославата на отца Паисия, първостителъ на нашето пробуждане, възраждане и освобождение, трѣбва да се влѣе избликъ на всенародна радостъ отъ това велико събитие въ нашата история. Денътъ на отца Паисия сега трѣбва да е денъ на всеобщо ликуване отъ полагане началото на пълното осжществяване на вѣковния ни националенъ идеалъ за освобождение и обединение на всички българи.

Предвидъ на това, приканваме Ви, Ваше Благоговѣйство, да влѣзете въ връзка съ г. г. общинскитѣ кметове и вземете починъ за уреждане въ всѣко селище комитетъ за отпразднуване деня на отца Паисия, въ който да се привлѣкатъ представители на всички мѣстни духовни, училищни, военни и административни власти и на всички обществени организации, дружества и сдружения.

Програмата за отпразднуване на тоя денъ да се нагоди съответно мѣстнитѣ условия: 1) да се изнесатъ беседи на 27 т. м. предъ ученицитѣ за дѣлото на отца Паисия; 2) да се дадатъ подходящи статии въ мѣстнитѣ вестници; 3) на 29 недѣля следъ Кръстовденъ да се устроятъ утра за възрастнитѣ, предъ които съ съответни пѣсни, декламации и сказки да се отдаде прослава на отца Паисия. Програмата да бжде устроена тѣй, че да се даде изразъ и на всебългарска радостъ за освобождаването на Добруджа. Председателитѣ на комитетитѣ да уведомятъ всебългарския съюзъ „Отецъ Паисий“ (въ София ул. „Графъ Игнатиевъ“ № 13) най-късно до 5 октомври какъ е отпразднуванъ денътъ на отца Паисия.

ОТЪ МИТРОПОЛИЯТА

Евангелската жена изобличена въ грѣхъ отъ човѣци и оправдана отъ Спасителя

(Продължение отъ брой 12)

Иисусъ Христосъ низко се навелъ... Престжплението на тази жена е отъ такъвъ родъ, че при въпроса за него, у неразваленния човѣкъ, очитѣ неволно се навеждатъ наоде. При това, това престжпление е тѣй важно, че да се води дѣло за него, това трѣбва да става не съ шумъ, не съ гнѣвливо викане, а съ спокоенъ духъ и съ дълбоко обмисляне на въпроса за него.

Иисусъ Христосъ низко се навелъ... Фарисей! разберете вие въ това действие на Великия Първосвещеникъ, че външното разбирателство на грѣховатото дѣло не се отнася къмъ правото на духовното лице, а дѣлото на тая жена, вие трѣбва да знаете, не може да бжде решено безъ граждански сждъ.

На духовното лице принадлежи само духовния сждъ, само сждътъ на съвестта. Прочетете въ себе си въ това навеждане главата на Спасителя думитѣ, които били казани отъ Него на одного отъ братята,

който билъ се обърналъ къмъ Него съ молба да подѣли на братята наследството въ спорното дѣло: „Кой ме е поставилъ да ви сжда или дѣля?“ (Лука 12:14). Прочетете на себе си въ това действие на Спасителя наставлението, изразено съ думитѣ на одного отъ апостолитѣ Му: „Койтъ е посветилъ себе си на служене Богу, той не е длъженъ да свърже себе си съ житейски дѣла“ (II тим. 2:4).

Иисусъ Христосъ, като се навелъ низко, писалъ съ прѣстъ... Спасителятъ пише на камененъ подъ, на камѣкъ съ прѣстъ, съ който нѣкога е писалъ закона на каменнитѣ скрижали. Той пише предъ очитѣ на книжницитѣ законо-учителитѣ, напомняйки имъ, че тѣ, като изобличаватъ жената въ нарушение на закона, сами нарушаватъ тоя законъ. Нима отъ тѣхна страна малко ли е престжплението да дойдатъ при Него Учителъ съ цель, да Го обезславятъ?

кусатъ и публично да Го обезславятъ?

Господъ, като се навелъ, писалъ... Какво е писалъ Той? Разбира се, неизвестно е какво. Нека ни бжде позволено да мислимъ, че Спасителятъ може да пише думитѣ: „Защо ти виждашъ сламката въ око на твоя братъ, а гредата въ твоео око не чувствувашъ“ (Мат. 7:3).

Но враговетѣ на Спасителя, ослѣпени отъ злобна страсть къмъ Него, не обръщали внимание на онова, което Той пише. Тѣ излѣзли вънъ отъ себе си, че Той бави отговора на тѣхния въпросъ за тая жена. Дръзко тѣ гледатъ въ очитѣ на смутената жена и дръзко повтарятъ въпроса на Спасителя. Спасителятъ, като влигналъ очитѣ си на горе, катурналъ съ своя божественъ погледъ дръзкитѣ фарисей и треперящата отъ страхъ, срамъ и скръбъ жена, която притжпила своя погледъ въ земята. Грѣшницата, грѣшница, четатъ въ себе си, безсрамницитѣ, забележката въ погледа на Спасителя, но трѣбва ли за това да се осжди? Помислете. И ето, раздава се Божественото учение: „Който измеж-

ду васъ е безъ грѣхъ, нека пръвъ той хвърли камѣкъ върху нея“. Следъ тѣя думи, Спасителятъ, като се наведе низко, писалъ...

Жената, като чула думитѣ на Господа за това, че тя може да бжде убита съ камѣни, разтреперила се отъ страхъ, лицето ѣ отъ ужасъ преблѣднѣло, очитѣ ѣ се отпустили низко, нозетѣ ѣ се отскѣли; тя се лута... Въ храма настанало тишина, прекжсваща се отъ въздишката на нещастната жена... Мжно е да се уловятъ мислитѣ, които сж обгрѣщали душата ѣ. Ето, камѣкъ, следъ камѣкъ—мислила тя — ще полетятъ върху ми, тѣй като азъ съмъ най-грѣшната отъ всички човѣци на свѣта, човѣцитѣ се срамуватъ да се срещнатъ съ мене на улицата, сраму ги е да размѣнятъ съ мене нѣколко думи. А който заговори съ мене, тоз изхвърля отъ устата си всичко, каквото е мръсно. Семейнитѣ кжщи бѣха за мене зетворени и всѣки, и всѣка, считайки себе си за честни считали за грѣхъ да беседватъ съ мене. Предъ Бога и човѣцитѣ моя грѣхъ е тѣй голѣмъ, че азъ ще бжде убита въ храма, гдето душата ми само е намирала облекчение въ

П. Зенгиновъ & С-ие — Варна
Телефонъ 21-38

Изъ чуждия печатъ.

По нареждане на властта всещеницитъ въ Англия ще носятъ специални каски. Ще се движатъ между народа, за да го успокояватъ и предвратяватъ всѣка паника. Да посещаватъ скривалищата и подържатъ морала. Ще сътрудничатъ на полицията и презъ всичко време ще бждатъ между вѣлюющитъ, а за отлѣчие ще носятъ особена значка когато сж изъ улицитъ, за да ги познаятъ органитъ на властта и помагатъ въ трудната имъ задача.

* * *

Прочутата църква св. Троица въ Прага—издигната на времето си за ордена на Тринетариитъ, въ която се намирали и останки на Света Проспера,—мченикъ отъ времето на религиознитъ гонения,—щѣла да бжде основно ремонтирана и обнoвeнa. Тя е една отъ най-старитъ църкви въ Прага. За това и германцитъ имъ съдействуватъ съ всѣка благосклонность.

* * *

Въ Германия и Моравия презъ лѣтото се основаха специални курсове за строго опредѣляне на националнитъ костюми и за тѣхното въвеждане. Тѣхното носене и зацѣзване щѣло да бжде задължително, за да се строго очертава етнографията на Чехия и Моравия. Прекрасна идея и приложение. У насъ националнитъ носии ги виждаме само по представления и по рѣдки случаи и тържества.

Време е нашитъ учители и свещеници да влязатъ въ ролята си, като пръвъ примѣръ дадатъ тѣхнитъ съпруги и деца. И колко хубаво и приятно ще бжде да видимъ изъ градоветъ — съпругитъ и децата на нашитъ национални културъ трегери облечени въ национални костюми.

Изъ живота на ЕПАРХИЯТА.

Въ недѣля, на 1 септемврий т. г., Негово Високопреосвещенство епархийскитъ ни архiereй се черкува въ катедралата. Следъ обѣдъ той посети детския приютъ „Митрополитъ Симеонъ“. На следния денъ Негово Високопреосвещенство имѣ заседание съ епархийския духовенъ съветъ. На 3 септемврий той замина за гр. Провадия, за да председателствува околийското свещеническо събрание въ сѣция за градъ. На другия денъ отпътува за гр. Шуменъ, кждето посети областното инженерство въ връзка съ възстановяването на манастира въ Патлейна.

На 8 септемврий т. г. Негово Високопреосвещенство г. г. Иосифъ отслужи благодарственъ молебень на площада предъ Варненската катедрала по случай връщането на Добруджа къмъ майката отечество. Следъ молебена Негово Високопреосвещенство произнесе вдъхновено слово, което направи силно впечатление на многохилjadното множество народъ и съ своето дълбоко съдържание и съ своята външна форма, съ която се отличаватъ винаги красноречивитъ слова на нашия Архиерей. Той предаде на новоосвободенитъ братя добруджанци благословението на Св. Синодъ на Българската Православна Църква, като изтъкна радостта на Св. ни църква и нейнитъ непрестанни молитви за освобождението на поробенитъ до сега наши братя, както и непоколебимата ѝ надежда и крепка вѣра, че многоочакваната отъ всички ни свобода не ще закъснѣе да озари съ своитъ свѣтли лъчи и останалитъ краища на нашето отечество, които сжщо очакватъ втория и третия денъ на българския великденъ.

На 9 септемврий презъ цѣлия денъ Негово Високопреосвещенство приема въ св. Митрополия посетители.

На 10 септемврий Негово Високопреосвещенство епархийскитъ Архиерей имѣ разговоръ съ г. ген.лейтенантъ Г. Поповъ, ген.-управителъ на Добруджа, по организирането на църковния животъ въ новоосвободена Добруджа.

На 11 септемврий Архиереятъ имѣ заседание съ епархийския духовенъ съветъ по окончателното подреждане персонала въ района Добришкото архiereйско намѣстничество.

Съ заповѣдъ № 124 отъ 10 септемврий т. г. Негово Високопреосвещенство св. Варненскитъ и Преславски Митрополитъ г. г. Иосифъ е назначилъ нашия редакторъ све-

щеника Стефанъ п. Юрдановъ за архiereйски намѣстникъ въ гр. Добричъ. Новиятъ Добришки архiereйски намѣстникъ ще застане да заемедлъжността си на 26 септемврий. Заедно съ него ще отпътуватъ отъ Варна за Добричъ и командированитъ временно на енорийска служба въ Добруджа 40 души свещеници отъ Варненската и Преславска епархия. Командировани сж въ гр. Добричъ, освенъ Архиерейския намѣстникъ, още 5 души свещеници; въ гр. Балчикъ — двама души; въ гр. Каварна — двама души, и въ всички останали селски енории отъ предлитъ на епархията — по единъ свещеникъ. Не е оставена нито една енория въ новоосвободена Добру-

джа безъ свещеникъ. Негово високпреосвещенство е далъ поръчение на командированитъ въ Добруджа свещеници да се погрижатъ да основаватъ православни християнски енорийски братства и ученически християнски дружества въ всѣка енория. Негово Високопреосвещенство грижливо и твърде внимателно е подбралъ млади, енергични и опитни свещеници за Добруджа. За това ние имаме вѣра, че тѣ ще оправдаятъ напълно възложената имъ мисия, въпрѣки трудноститъ, които ще срещнатъ на първо време въ своята служба. Ние имъ пожелаваме апостолско самоотвержение, щастливо изпълнение на мисията имъ и благополучно завръщане. На добъръ частъ!

Варненска и Преславска Митрополия.

Къмъ окр. №6036/1939 г.

ОКРЖНО № 4,850

гр. Варна, 11 септемврий 1940 г.

До Тѣхни Благоевѣйства Председателитъ на Църковнитъ Настоятелства въ Епархията

Ваше Благоевѣйство,

Бюджетътъ е неизбежно явление за съвременната правова държава, понеже изразява състоянието и движението на приходитъ и разходите. Той е една необходимост и за всѣко църковно настоятелство. Бюджетътъ е актъ, чрезъ който се предвиждатъ, разрешаватъ и уравновесяватъ приходитъ и разходите на публично-правнитъ тѣла. Той изразява цѣлата програма на дадено църковно настоятелство; защото включва цѣлата финансова основа на тази програма. Бюджетътъ се стреми, преди всичко, да внесе ясность, система и планъ въ приходитъ и разходите, като обема следнитъ главни етапи, а именно: изготвяне и гласуване, узаконяване чрезъ утвърждаване, упражняване и контролиране на изпълнението му. Въ бюджета сж изброени различнитъ нужди и за всѣка една има опредѣлена сума. Изброени сж и различнитъ приходаизточници. Колкото единъ бюджетъ е по-детайлно специализиранъ, толкова и разрешенитъ кредити по единъ параграфъ не могатъ да бждатъ превишени. Изключение прави само параграфътъ „Запасенъ фондъ“. Бюджетътъ трѣбва да бжде гласуванъ преди да почне да се упражнява. Това правило произтича отъ обстоятелството, че бюджетътъ изразява програма за църковната политика, а всѣка програма трѣбва да бжде предварително разработена. Бюджетътъ трѣбва да бжде точенъ. Всѣка оптимистична оценка на приходитъ би разстроила правилното развитие на църковнитъ финансии, като ги изправи предъ неочаквани дефицити, а всѣко песимистично оценяване ще отклони църковното настоятелство отъ нѣкои добри и полезни инициативи.

Намираме се въ началото на новото бюджетно упражнение за 1941 год. Както изтъкнахме въ горния уводъ, значението на бюджета за правилния ходъ на църковнитъ финансии е отъ огромно значение и навременното гласуване и представяне за утвърждение отъ Епархийския духовенъ съветъ, ще бжде само отъ полза за тѣхъ. Срокътъ, въ който всички бюджетно-проекти за 1941 б. год. ще трѣбва да бждатъ изготвени и гласувани отъ съответнитъ църковни настоятелства, е 15 октомврий, до когато ще се изпратятъ и за утвърждение отъ Епархийския духовенъ съветъ. Ония предстоятели, които не изпратятъ гласуванитъ бюджетно-проекти за утвърждение до горната дата, ще бждатъ глобени съ 500 лв. и за всѣки последующъ денъ до изпращането по 50 лв. Въ това отношение миналата година бѣха допустнати доста нередовности, които ще трѣбва сега да се отстранятъ, за да не се прибѣгва къмъ глобяване.

Смѣтаме за излишно въ настоящето окржко да посочваме подробно размѣра на кредититъ, които трѣбва да се предвидятъ и гласуватъ по отдѣлнитъ параграфи, тъй като това сме сторили въ окржкото ни подъ горния № м. година.

Бюджетно-проектитъ за 1941 б. год. да бждатъ съставени съ огледъ на възможнитъ най-големии икономии, като се впишатъ действителнитъ приходи и най-необходимитъ разходи за личенъ съставъ и вещевени разходи. За всички увеличения на приходитъ и разходите да се дадатъ обстояитни пояснения за причинитъ, които ги налагатъ. Всички стари дългове, ако има такива, да се посочатъ подробно въ отдѣлни таблици, като се дадатъ пояснения за произхода имъ и за причинитъ, поради които не сж били изплатени.

Съгласно чл. 5 отъ Закона за бюджета на държавата за 1940 година, заплатитъ на служителитъ до 2,000 лв., включително, да се предвидятъ съ увеличение, както следва: на тия съ основна заплата до 1480 лв., включително, съ 50 лв. месечно, на тия съ основна заплата отъ 1481 до 1490 лв., включително, съ 75 лв. месечно и на тия съ основна заплата отъ 1,941 лв. до 2,000 лв., включително, съ 100 лв. месечно. Заплатитъ отъ 2,001 нагоре ще си останатъ въ досегашния размѣръ. Вноснитъ за фондъ „Обществени осигуровки“ отъ 1 юлий т. год. се увеличаватъ отъ 8% на 10%. Разрешенитъ кредити за фонда „О. О.“ въ бюджетитъ за 1940 год. да се изчисляватъ върху едната половина по 8%, а върху другата половина по 10%, като за разликата 2% за времето отъ 1.VII. до 31.XII. 1940 година да се предвиди кредитъ въ първия допълнителенъ бюджетъ за 1940 год., ако се наложи такъвъ, или въ редовния бюджетъ за 1941 б. год. Вноснитъ за фондъ „О. О.“ за 1941 година да се предвидятъ 10%. За данъкъ занятие върху заплатитъ и надницитъ да се впише кредитъ 8% върху предвиденитъ въ бюджета brutни заплати за заплати, надници и повишения, включително и вноснитъ за пенсия по чл. 38 букви „а“ и „и“ отъ Закона за пенсиитъ за изслужено време, како и вноснитъ на фондъ „О. О.“.

Фондветъ, за които бѣха предвидени кредити въ бюджетитъ за текущата година, си оставатъ сжитъ и за идната 1941 б. година. Особено искаме тукъ да подчертаемъ необходимостта да бждатъ предвидени по-значителни кредити за фонда „Възстановяване храма и манастира въ Патлейна“ край гр. Преславъ, за който гласуванитъ кредити за текущата година не бѣха задоволителни. Възстановяването на този националенъ Иерусалимъ е вече започнато, за което ще сж нуждни и тази година значителни срѣдства. Грижата, която е поелъ Епархийскитъ духовенъ съветъ за тази целъ, се посреща благосклонно отъ държавата, общински съвети и пр., които се притецоха съ значителни парични помощи за осъществяване на това благородно и народополезно дѣло. Началото на това дѣло е поставено отъ насъ и нека, чрезъ помощта на всички църковни настоятелства въ Епархията, го завършимъ съ успѣхъ.

Призоваваме надъ Васъ Божието благословение и оставаме Вашъ во Христъ молитствувателъ

ОТЪ МИТРОПОЛИЯТА.